

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I – Nr. 18
15 martie 2009

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„Cel mai bun medicament în orice încercare a noastră este cugetarea la încercările cu mult mai mari prin care au trecut semenii noștri.”

Sf. Paisie Aghioritul (1924-1994)

RUGĂCIUNE PENTRU PĂRINTELE DUHOVNIC

Mântuiește, Doamne, pre părintele meu duhovnicesc (*numele*) și pre toți fiii duhovnicești și pre frații noștri întru Hristos și pre toate rudeniile cele după duh și după trup, întărește-i, apără-i și miluiește-i, dă-le mângâiere în scârbe și vindecare de boale. Doamne, trimite-i lui harul Sfântului Duh și, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, ajută-ne, Doamne, să ne îndreptăm viața și să ne mântuim sufletele noastre. Amin!

Arhimandrit SOFRONIE

Când răspunsul duhovnicului ne nedumerește

Chiar și atunci când duhovnicul nu ne dă răspunsul care ne-ar "lumina" imediat, sau chiar, pentru o vreme, ne-ar nedumeri, Domnul va lucra pe acolo și, la timpul potrivit vom primi și lumina. Am mare încredere în Sfânta Taină a Spovedaniei și în lucrarea Duhului în inima celui care se deschide Lui și ascultă poruncile Domnului și învățăturile Bisericii. Și am încredințarea, chiar din experiența mea, că atunci când răspunsul sau cuvântul duhovnicului nu este cel potrivit sufletului căutător, Duhul "îl mână" mai departe ducându-l pur și simplu acolo unde este nevoie pentru a găsi răspunsul! Totul e să nu judece, ci să-și mărturisească în fața Domnului și a conștiinței dorul, durerea, așteptarea, setea, foamea, neliniștea!

Maica Siluana Vlad

Ascultarea de duhovnic ne mântuiește

Nu mântuie nici preoția, nici postul, nici asceza, ci doar ascultarea de duhovnic. Ascultarea face minuni: ascultarea vă aduce toate harismele. Prin ascultare Hristos dă rugăciunea. Nu ne mântuie rugăciunea; ci ascultarea de duhovnic ne mântuie. Un demonizat a intrat la ascultare la doi bătrâni și prin ascultarea lui s-a vindecat. » Dar ce înseamnă să fii ucenic? În acest sens se exprimă pr. Galeriu : « – Să fii ucenic înseamnă să te lași îndrumat și modelat. Asta-i situația de ucenic: să te pleci cu mintea, să nu știi tu mai multe decât cel care te îndrumază. Să faci ceea ce a zis Domnul Hristos: să mergi pe urmele Lui, să-l urmezi pe cel care te îndrumază. Sfântul Apostol Petru, de pildă, la Pescuirea Minunată, a zis către Domnul Hristos: „Toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar pentru cuvântul Tău arunc mreața în mare și pentru că zici Tu” (Lc. 5, 5). Asta înseamnă să fii ucenic. De aceea a putut fi Sfântul Apostol Petru ucenic, pentru că s-a plecat cu mintea.

Părintele Arsenie Boca zicea că noi avem mintea care discută cu Dumnezeu, în loc să se supună fără discuție. O astfel de minte avea Sfântul Apostol Petru la Cina cea de Taină, când a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Și a auzit de la Domnul Hristos: „Ceea ce fac Eu acum tu nu înțelegi, dar mai târziu vei înțelege” (In. 13, 6-7). S-a împotrivit mai departe și atunci a zis Domnul Hristos: „Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu Mine” (In. 13, 8). De unde înțelegem că ucenicia este plecare de minte.

Dacă nu te pleci cu mintea, dacă știi tu mai bine, dacă ai tu opinii care te scot de sub ascultarea față de duhovnic, în cazul acesta sau duhovnicul nu-i duhovnic, sau ucenicul nu-i ucenic. Sau amândouă. »

Așadar, relația duhovnicului cu ucenicul său se bazează pe o relație de dragoste și de ascultare, ascultare care dăruiește lipsa de griji și care se raportează la Hristos și nu la omul de care ascultă cineva. Și când ucenicul ascultă fără gânduri ascunse, ci doar din iubirea pentru Hristos, atunci ascultarea lui este cuviincioasă înaintea Domnului. Să ascultăm doar din iubire pentru Hristos, și astfel drumul nostru către El va deveni statornic și fără povârnișuri.

Cristian Petrescu

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI
SFÂNTUL IERARH GHERONTIE (Terentie)
episcop al Tomisului
(circa 380-390)

Actele Sinodului II ecumenic (381) și istoricul bisericesc Sozomen atestă că episcopul Gherontie (Terentius) a participat la Sinodul ecumenic de la Constantinopol din partea Episcopiei Tomisului, că a semnat actele sinodului și a osândit învățătura eretică a lui Macedonie. Tot Sozomen spune că la 31 iulie 381, după sinod, împăratul Teodosie cel Mare (379-395) l-a împuternicit pe episcopul Gherontie „de a veghea la păstrarea curată a Ortodoxiei în orașele din Scythia Minor”.

Acest fericit urmaș al Sfinților Apostoli era cunoscut Sfântului Grigorie de Nazianz și multor ierarhi vestiți din imperiu. El a continuat să zidească noi bazine și a menținut viața mănăstirească din Dacia Pontică la un înalt nivel de trăire ascetică, fiind în strânsă legătură cu monahismul capadocian, palestinian și egiptean, unde se nevoiau și călugări daco-romani.

Deci, bine săvârșindu-și călătoria acestei vieți, s-a strămutat cu pace la cereștile lăcașuri, numărându-se în ceata sfinților ierarhi ai lui Hristos.

SFÂNTUL IERARH TIMOTEI
episcop al Tomisului
(prima jumătate a secolului V)

Nu se cunoaște originea acestui episcop tomitan. Se crede că era născut la sudul Dunării, călugărit și format duhovnicește la una din mănăstirile din Capadocia, unde, datorită Sfântului Vasile cel Mare, viața monahală devenise foarte înfloritoare în secolele V-VI. Ca și înaintașii săi, episcopul Timotei era un bun teolog ortodox, profund cunoscător al dogmelor stabilite de Sfinții Părinți, precum și al disputelor teologice ale timpului său, care tulburau întreg Imperiul Bizantin. A zidit și înnoit mai multe bazine și mănăstiri, protejând mult monahismul autohton daco-roman și catehizând pe „nomazii sciți” (goți și huni), încă neconvertiți la creștinism.

Episcopul Timotei a păstorit Eparhia Tomisului în prima jumătate a secolului V și a participat activ la al treilea Sinod Ecumenic de la Efes, din anul 431, care apără cultul Maicii Domnului împotriva ereticului Nestorie, fiind însoțit, probabil, de câțiva egumeni și călugări „sciți” învățați. Aici a semnat cele „12 anatematisme” ale Sfântului Chirii al Alexandriei, precum și hotărârea de condamnare a ereticului Nestorie, fiind cel de al 170-lea semnatar.

După o păstorire rodnică de peste zece ani, fericitul Timotei, păstorul cel bun al turmei lui Hristos de la Tomis, s-a strămutat cu pace la cele veșnice, numărându-se în ceata cuvioșilor părinți.

Sf. Ier. Alexandru al Tomisului

A ocupat scaunul Eparhiei Tomisului pe la jumătatea secolului V, în timpul marilor frământări hristologice monofizite, create de ereticul Eutihie. Era un bun teolog, capabil să apere Ortodoxia, atât de amenințată în întreg Imperiul Bizantin.

Episcopul Alexandru a luat parte la Sinodul din anul 449, convocat de împăratul Teodosie II și patriarhul Flavian la Constantinopol, care a reînnoit hotărârile luate în anul 448, de respingere a învățaturii eretice monofizite și condamnare a lui Eutihie. La marele Sinod ecumenic de la Calcedon, ținut în anul 451, episcopul daco-roman n-a mai putut lua parte din cauza năvălirii hunilor „nomazi” în eparhia sa, dar a semnat ulterior actele sinodului. A rămas credincios Evangheliei lui Hristos și hotărârilor luate de sinoadele ecumenice, până la sfârșitul vieții sale, apărând cu dârzenie dreapta credință la Gurile Dunării, zidind noi biserici și mănăstiri în Dobrogea și continuând procesul de creștinare în Dacia Pontică, prin călugării misionari daco-romani.

După o păstorie rodnică de peste un deceniu, fericitul episcop Alexandru și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

**Sursa: Internet
Anca Negoiescu**

ÎNTÂMPĂRI ADEVĂRATE DE IERI ȘI DE AZI Bătrânul Trifon

Acum doi ani, în 1978, și-a sfârșit în Athos lupta sa duhovnicească atletul lui Hristos, Bătrânul Trifon, care a biruit deșertăciunea și al cărui suflet a plecat pentru veșnicie, la cer. Bătrânul Trifon a venit din patria lui, România, în 1910, la vârsta de douăzecișicinci de ani și s-a răsădit în Grădina Maicii Domnului, sus în vârful Kapsalei, la bătrânul Mihail. Starețul lui, bătrânul Mihail, a fost foarte evlavios și tradiționalist. Semăna, putem spune, cu stareții cei de demult. Trăia foarte aspru și prea puținele lucruri necesare întreținerii sale și le iconomisea din simplul lui lucru de mână, căci făcea linguri. Când cineva îi dădea vreo binecuvântare o primea, dar dădea și el o binecuvântare asemenea, în afară de rugăciunea ce o făcea mereu pentru acela.

Odată a trimis pe ucenicul său, Părintele Trifon, frate începător pe atunci, la o mănăstire ca să dea lucrul lor de mână, după care să treacă pe la grădinarul mănăstirii, căruia să-i dea o lingură și să-i ceară o varză. Grădinarul, însă, deoarece era foarte mânios -- se vede că avea ceva pe inimă -- îi aruncă un cotor de varză cu două foi netrebnice și își continuă treaba.

***Muntele Athos ::
Chilia Sf. Gheorghe - Kerasia***

Părintele Trifon l-a luat fără să spună ceva și a pornit spre Kapsala, dar pe drum se gândea mereu ce fel de varză o să mănânce starețul său, care era bătrân. Dar și starețul său, văzând cotorul cu cele două frunze, se gândea la ucenicul său, ce va mânca. Cu toate acestea i-a spus să aprindă focul și să pună apa în oală. Apoi starețul a luat cotorul, l-a pus în oală și l-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci. După puțină vreme l-a trimis pe Părintele Trifon să ia oala de pe foc. Dar când s-a apropiat, ce să vadă? În oală era o căpățână albă de varză.

Precum se vede și starețul lui avea sfințenie, pentru că altfel nu se explică această minune.

În 1917, când a fost foametea cea mare, Părintele Trifon a ieșit din Halkidiki, cu binecuvântarea starețului său, și a secerat pe la metoacele aghiorite ca să economisească astfel puțin grâu pentru ei și pentru pustnicii din jurul lor. Din 1917 n-a mai ieșit în lume, iar în 1978 a plecat din Sfântul Munte în lumea cerească, cea adevărată.

În tot acest timp a trăit sus, la Kapsala, ca vulturul cerului. Chipul său era luminos și parcă imaterial, și numai privindu-l, primeai putere duhovnicească. Anevoie îl găsea cineva acolo, în pustia în care se nevoia. De aceea nu se bucura nici de vreo mângâiere omenească. Dar acolo unde nu există mângâiere omenească, se apropie cea dumnezeiască. Dumnezeu trimite bucurie cerească prin îngeri și sfinți. Iar oamenii duhovnicești care au legături cu îngerii și cu sfinții sunt prieteni și cu animalele sălbatice și cu păsările cerului, precum era și bătrânul Trifon.

Odată, precuviosul Ioasaf, un călugăr îmbunătățit de la Chilia pictorilor Ioasafei, a găzduit cu avraamica lui iubire de străini niște mireni care, deși s-au simțit bine, după aceea, din păcate, s-au smintit, crezând că monahii o duc bine. Atunci bătrânul Ioasaf a considerat că este bine să-i ducă pe la colibele din Kapsala, ca să se folosească în alt mod, de vreme ce nu aveau gânduri bune.

După ce au cercetat câțiva pustnici care i-au uimit pe mireni, i-a dus și la sihăstria Bătrânului Trifon. Când l-au văzut pe bătrânel în acea sărăcie aceia au rămas fără glas. Atunci bătrânul Ioasaf le-a spus mirenilor: -- Eu care cunosc atâția oameni, nu am nicidecum bucuria ce o are Bătrânul Trifon, și nici prietenia pe care o are el cu animalele sălbatice și cu păsările cerului care îi țin companie. Ca să vă încredințați de aceasta, voi chema păsările.

Și a început să cheme păsările, dar nimic. După puțin timp, iată că vine și Bătrânul Trifon cu o cană, ca să le ofere puțină apă. Atunci părintele Ioasaf i-a spus: -- Ce loc este acesta, Părinte Trifon? Nu are nici măcar o pasăre.

-- Bre, cum n-are păsări? răspunse Bătrânul cu toată simplitatea sa.

Și strigând, s-a umplut tot locul de diferite păsări care îl împresurau. Unele stăteau pe umerii lui, altele pe fesul lui. Vizitatorii s-au minunat și au plecat folosiți duhovnicește, slăvind pe Dumnezeu.

va urma

din volumul „Părinti Aghioriți” de Cuviosul Paisie Aghioritul.

FILE DE PATERIC

**Cum că trebuie rugăciunea să fie ajutată de fapte
și care sunt faptele care fac ca rugăciunea să fie neprimită**

A întrebat un bătrân dacă se folosesc cei ce cer rugăciunile părinților iar ei se lenevesc. Și i-a răspuns: mult poate rugăciunea dreptului, precum este scris; însă care se face, adică aceea care se ajută de cel ce cere rugăciunea, păzindu-se cu toată osârdia și cu durere în inimă de gânduri și fapte rele.

Că de va petrece cu nebagare de seamă, de nici un folos nu-i va fi, chiar dacă sfinții se vor ruga pentru el. Că unul zidind și altul surpând, ce au folosit, fără numai osteneți? A adaos încă și acest fel de povestire, zicând: era un sfânt părinte al unei chinovii, împodobit cu toată fapta bună, dar mai vârtos cu smerita cugetare, cu blândete, cu milostivirea către săraci și cu dragostea. Acesta se ruga mult lui Dumnezeu, zicând: Doamne, mă știi pe mine cât sunt de păcătos, dar nădăjduiesc în îndurările Tale, să mă mântuiesc prin mila Ta. Deci, mă rog bunătății tale, Stăpâne, să nu mă desparți de obștea mea, ci împreună cu mine și pe aceia îi învrednicește Împărăției Tale, pentru nespusa Ta bunătate. Deci, această rugăciune neîncetat făcând-o, l-a încredințat Iubitorul de oameni Dumnezeu în acest chip: trebuia să se săvârșească pomenire de sfinți la o altă mănăstire, care nu era departe de dânșii, și îl chemau părinții acelei mănăstiri pe el împreună cu ucenicii lui. Iar el se lepăda. Dar a auzit în vis zicându-i-se să meargă și să trimită întâi pe ucenicii săi, apoi să meargă singur. Deci, ducându-se ucenicii lui, zăcea un înger în chip de sărac bolnav în mijlocul drumului. Venind ucenicii la locul acela și văzându-l vaitându-se, l-au întrebat, care e pricina. Iar el a zis: sunt bolnav, și eram călare pe dobitoc care trântindu-mă a fugit și iată nu are cine să-mi ajute. Iar ei au zis: ce putem să-ți facem, avvo? Noi suntem pe jos. Și lăsându-l, s-au dus. Apoi, după puțin timp a venit și părintele lor și l-a aflat zăcând și suspinând și înștiințându-se de pricină i-a zis: nu au venit niște monahi și nu te-au aflat așa? Iar el a zis: ba da, au venit, dar neștiințându-se de pricină, au trecut zicând: noi suntem pe jos, ce putem să-ți facem? Zis-a lui avva: poți să umbli puțin și să mergem? Iar el a zis: nu pot! Atunci avva i-a zis: vino să te iau în spate și Dumnezeu ne va ajuta și vom merge. Iar el a zis: cum poți atâta depărtare să mă duci în spate. Mergi și te roagă pentru mine! Iar avva a zis: nu te voi lăsa, ci iată piatra aceea, te voi pune pe dânșă și mă voi apleca și te voi lua în spate. Și așa a făcut. La început îl simțea că este greu, ca un om mare, apoi se făcea mai ușor, tot mai ușor, încât se minuna cel ce îl purta pe spate. Și deodată s-a făcut nevăzut și a venit glas către el: pururea te rugai pentru ucenicii tăi să se învrednicească împreună cu tine de Împărăția cerurilor și iată că altele sunt măsurile tale și altele ale lor. Deci fă-i pe ei să vină la lucrarea ta și vei dobândi cererea, căci eu sunt Dreptul Judecător, răspătind fiecăruia după faptele lui.

Culese din Patericul egiptean de Bunda Florentina

ÎNCERCĂRILE.

Dumnezeu ne iartă ușor, însă noi, oamenii, fiind ușuratici cu firea și scurți la minte, trebuie să ne întărim în starea de pace cu Dumnezeu, prin osteneală, sau prin nevoiță multă. Vinovăția ne-o iartă Dumnezeu îndată după mărturisire. Cu obișnuința de a păcătui trebuie să ne luptăm noi, uneori, toată viața. Această vreme de amărăciune care ne învață minte ca să nu ne mai întoarcem la cele dintâi, e chiar vremea de întărire a sănătății noastre sufletești. Aceasta ne învață cel mai bine calea lui Dumnezeu.

Să nu uităm însă că una e lupta și suferința omului mărturisit și alta e suferința omului nemărturisit. Unul e luminat la minte, liniștit și câștigă din nou nevinovăția; celălalt e întunecat, îndărătnic și mai rău se afundă. Unul e ascultător de duhovnic, - asta-i ușurează răbdarea încercărilor; celălalt nu ascultă de nimeni, ceea ce-i face îndreptarea cu neputință.

Dumnezeu, știind năravul firii omenești, îl previne pe David prin prooroc, pomenindu-i totdeodată și de o cheie a domniei pașnice, zicând: "Ai întărâtat mult pe vrăjmașii Domnului. Tu, împărate, aveai mulți dușmani din pricina dreptății tale; nevinovăția (castitatea) ta, însă, te întărea. Dar pentru că ai aruncat cea mai bună armă, ai răsculat pe vrăjmași contra ta"². Astfel l-a lămurit profetul pe David.

Deși fericitul David a auzit mai cu seamă cuvintele: "Domnul a iertat păcatul tău", totuși împăratul n-a lăsat pocăința, ci se îmbrăca cu sac în loc de porfiră și ședea pe cenușă și pe jos, în locul tronului ferecat cu aur.

¹ 2 Regi 12, 13.

² Sf. Chiril al Ierusalimului, op. cit., p. 77

Dar nu numai că ședea pe cenușă, ci chiar și mânca cenușă precum însuși ne spune: "Cenușă, ca pâinea am mâncat"¹, înalții săi sfinctici îl rugau să mănânce pâine, dar el nu-i asculta². Șapte zile a ținut postul³.

Cu cât cineva stă mai sus pe scara răspunderilor obștești, cu atât îi poartă și Dumnezeu o iubire și o grijă mai mare. Iată cum îl trece Dumnezeu pe David prin amărăciunile învățării de minte, sau cum îl duce pe calea suferințelor, care statornicesc pe om în bine. Sabia ce ar fi atârnat asupra vieții lui - dacă nu și-ar fi mărturisit păcatul - se mută asupra copilului său, ca unul ce era în fărâdelegi venit. Proorocul îi prevestește moartea copilului ce i se va naște. În casa regelui, între ceilalți fii ai săi, încep să vie ispite peste ispite. Pe unul din ei regele îl pedepsește ca doi ani să nu-i vadă fața, ceea ce era neînchipuit de greu pentru un fiu de rege. Pedepsa aceasta însă dă roade tocmai contrare așteptărilor; căci fiul său, prin suferința pe care o îndură, câștigă dragostea poporului, dar greșește cu ea, uneltind răsturnarea de pe tron a tatălui său. Pe de altă parte ispititorul, duhul cel rău, cearcă și pe rege, îndemnându-l să despartă poporul în două tabere, una a lui și alta a fiului său și să se bată împreună, ca să-și apere tronul, ceea ce ar fi pricinuit multă vărsare de sânge.

Iată cum îngăduie Dumnezeu ispititorului să se apropie, ca un vameș al văzduhului, de robii lui Dumnezeu ca să-i cerce nu cumva să se mai afle la ei ceva iubire de sine, ceva mândrie, sau părere înaltă, și prin acestea să-i întineze iarăși în cele dintâi, sau în mai mari să-i cufunde. Regele David (sau dacă vreți: sufletul) se săturase de vărsare de sânge și n-a mai vrut să-și apere mândria de rege, ci și-a ales mai bine fuga de pe tron: umilința cea mai de pe urmă, ce poate veni unui rege. Fuga lui dovedește însă nu cea mai mare slăbiciune, ci cea mai mare putere a înțelepciunii. Căci primirea umilinței e cea mai mare putere a dreptului; pe când războiul pentru mândrie e dovada celei mai mari neputințe. David a pus mai presus câștigarea iertării lui Dumnezeu decât tronul său împărătesc și astfel s-a hotărât să-și ispășească deplin fărâdelegea și să nu se mai încâlcească iarăși în aceleași păcate.

Drept aceea, fugind de prigonirea fiului său: "S-a dus în muntele Eleonului și mergând plângea; capul îi era acoperit (așa e jalea la iudei), picioarele desculțe și toți oamenii care erau cu el își acoperiseră fiecare capul și mergeau plângând"⁴.

¹Psalm 101,10. ² Sf. Ciril al Ierusalimului, op. cit., p. 77. ³ 2 Regi 12, 17-18. ⁴ 2 Regi 15,30.

Fragment din „Cărarea Împărăției” - Părintele Arsenie Boca

Despre Utrenie

Cuvântul „Utrenie” înseamnă auroră, zorii zilei, revărsatul zorilor și este folosit pentru a desemna slujba de dimineață. În Transilvania și Bucovina se mai întrebuițează termenii: *mânecat, mânecare și mâneacăndă*, de la latinescul „manicare”, care înseamnă „a se scula de dimineață, în zori înainte de răsăritul soarelui”.

Utreniile sunt de mai multe feluri:

1. Utrenia din duminici;
2. Utrenia praznicelor împărătești (sărbători închinat lui Dumnezeu și Maicii Domnului) și a sfinților cu Polieleu;
3. Utrenia din zilele de rând;
4. Utrenii speciale sau Deniile.

Utreniile speciale, după ordinea lor în cursul anului bisericesc sunt:

- a) Deniile din săptămâna a cincea din Postul Mare: I) Denia de Miercuri seara (numită și Denia Canonului Sfântului Andrei Criteanul sau Cretanul) și II) Denia de Vineri seara (Denia Acatistului Bunevestiri). Acestea sunt, de fapt, rânduielele slujbei Utreniei pentru ziua de joi și respectiv sâmbătă dimineața și au specific faptul că în loc de canonul obișnuit, se citește în întregime Canonul cel Mare/ Canonul de Pocăință al Sfântului Andrei Cretanul, respectiv Acatistul Bunevestiri.
- b) Deniile din Săptămâna Patimilor;

În această grupă, o categorie aparte o constituie Denia de Joi (a celor 12 Sfinte Evanghelii) și Denia de Vineri (a Prohodului Domnului). La Denia de Joi seara se citesc 12 Sfinte Evanghelii, ce prezintă pe scurt învățătura și făgăduințele Domnului date ucenicilor și mulțimii de oameni care Îl ascultau, rugăciunea arhierescă și prinderea lui Hristos în grădina Ghetsimani, patimile și umilința, judecata în fața arhierilor Ana și Caiafa și a procuratorului Pilat din Pont, condamnarea la moarte prin răstignire, răstignirea și punerea Lui în mormânt. După ce se citește Evanghelia a cincea se scoate și Sfânta Cruce în mijlocul bisericii, în timp ce preotul rostește zguduitoarea rugăciune: „Astăzi s-a spânzurat (s-a răstignit) pe lemn, cel ce a spânzurat pământul pe ape...” de trei ori, în sunetul clopotelor.

Vineri seara, la Denie se cântă Prohodul Domnului în trei stări, în fața Sfântului Epitaf, așezat în mijlocul bisericii în timpul slujbei Vecerniei (o vecernie cu rânduială specială, ce se săvârșește Vineri dimineața) după care se înconjoară biserica, în timp ce se cântă Trisaghionul („Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!”) și cântarea: „Mergi la cer și te așază lângă Tatăl Creator, Tu, ce lași în lume pace, Iisuse Salvator!”. Această Denie mai este unică și printr-un alt aspect de Liturgică și tipic: este singura Utrenie care are în rânduiala ei citire a Paremiei (text din Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, specific Vecerniei praznicelor împărătești și sfinților cu Polieleu), urmată de o pericopă Apostolică (text din Sfânta Scriptură a Noului Testament) și Sfântă Evanghelie. Practic este singura slujbă din întreaga perioadă a anului bisericesc ce cuprinde Pemie, Apostol și Sfânta Evanghelie.

- c) Denia din noaptea Sfințelor Paști, cunoscută ca Slujba Învierii, ce se face în a doua parte a nopții, începând de obicei cu ora 24:00. Începutul acesteia este cu totul special și neobișnuit, la chemarea preotului, dintre Ușile Împărătești (se numesc așa pentru că odinioară, împărații bizantini și chiar domnii creștini din Țările Române, veneau la slujbă și intrau în Sfântul Altar prin aceste uși): „Veniți de luați lumină!” și se continuă cu ieșirea procesională a clerului și a credincioșilor din biserică, în timp ce se cântă: „Învieră Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, iar pe noi, pe pământ, ne învrednicește, cu inimă curată să-Ți cântăm și să Te mărim!”, urmată de citirea Evangheliei Învierii de la Matei 28, .1-15, în continuare fiind cu totul specială și deosebită.
- d) Slujba Utreniei din toate zilele Săptămânii Luminate;
- e) Utreniile de la Duminica Tomei până la Înălțarea Domnului;
- f) Utreniile sărbătorilor Sfinte Crucii.

Cătălin-Ovidiu Robu

MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA MĂNĂSTIREA TISMANA - 3 -

Mănăstire de maici – 60 viețuitoare, viață de obște

Hram: “Adormirea Maicii Domnului “

Adresa: com. Tismana jud. Gorj

Stareță : Stavrofora Ierusalima Gligor

Documentele indică mai multe schituri ce au aparținut Mănăstirii Tismana. Unele au provenit din mulțimea călugărilor care, în căutare de locuri prielnice sihăstriei, părăseau incinta mănăstirii (cele doua Cioclovine, Ploștina Dragomireștilor). La acestea se adaugă fundațiile boierești, închinată Tismanei: Gura Motrului, Cerneț, Valea cu Apă. Se mai găsesc astăzi, în partea de nord-vest a mănăstirii, două schituri situate pe muntele Cioclovina – Schitul Cioclovina de Jos, cu hramul Sfinții Voievozi, și Schitul Cioclovina de Sus cu hramul Schimbarea la Față. Biserița Cioclovina de Sus a fost sfințită în anul 2005 de Mitropolitul de astăzi al Moldovei, ÎPS. Teofan, pe atunci arhiepiscopul Craiovei și Mitropolit al Olteniei.

Astăzi, oricine calcă pragul mănăstirii, cu frunea plecată în fața minunii dumnezeiești create în acest loc, este bine primit. Cu smerenie și gând curat își va putea regăsi sau afla pacea lăuntrică, care dă speranță și nădejde. De asemenea pelerinul va fi încântat de frumusețea cadrului natural și al bunei ordini care armonizează cerul și pământul din curtea mănăstirii, cu atât mai mult va avea parte de un cuvânt bun din partea măicuțelor care au grijă de sfântul așezământ încă din anul 1949, de când mănăstirea Tismana s-a transformat în chinovie de maici. De asemenea, vizitatorul mai poate vedea Biserița bolniței cu hramul „Sfintul Nicolae”, construită la marginea de sud-est a platoului, care astăzi este paraclis.

În împrejurimile așezământului monahal există și alte locuri care merită a fi văzute, cum ar fi: la Ponoare (aproape de Baia de Arama), Podul lui Dumnezeu, Pestera Ponoarelor, Cheile Bulba, Pestera Bulba și rezervația naturală de liliac sălbatic. Apoi se poate ajunge la Padeș, locul în care se găsește mormântul lui Tudor Vladimirescu, după care traseul poate continua la Cheile Sohodolului, Peșterile: Sohodolului, Muierii, Topliței; mai pot fi vizitate Cascada Văi, Cheile Susitei, Cheile Runcului, precum și Cheile Sohodolului.

Mănăstirea Tismana a fost unul din primele centre de activitate cărturărească și artistică din Țara Românească. Această activitate a fost desfășurată până în sec al-XIX-lea.

De aici au plecat oameni de cultură care au călcat pe urmele primului stareț. De asemenea de la școala de călugări învățați de la Tismana, au fost aleși viitorii episcopi și mitropoliți, caligrafi și traducători. Sunt evidente în acest sens exemple precum Serghei, care avea să ajungă episcop de Muncaciul Maramureșului, și Dionisie Lupu, un erudit adept și ajutor al vieții culturale din mănăstire din secolul trecut. Mai mult, din vatra aceasta au plecat călugării care au înființat mănăstiri în Ardeal, Moldova și Țara Românească.

Cuviosul Nicodim alături de frații aduși de el la începuturile zidirii acestui lăcaș, a fost întemeietorul acestei tradiții culturale de la Tismana, prin scrierile exersate de miniaturistică. Astfel, cu timpul, multi copiiți de manuscrise s-au format și au lucrat mai târziu la Mănăstirea Tismana. Fota Gramaticul – în sec. al XVII-lea, Visarion ieromonahul, Nicodim Greceanul ieromonahul, Ieremia Câmpulungeanul ieromonahul – în sec. al XVIII-lea, Chiril Râmnicianul și Dionisie Ecclesiarhul, în primii ani ai veacului trecut, au copiat manuscrise dintre cele mai diferite. De asemenea la Tismana se organizau ateliere care au creat obiecte de artă de mare rafinament, cum ar fi panaghiarul de argint, de la începutul sec. al XVI-lea. Cioplitori vestiți ai lemnului precum Ghenadie și Gavril, erau recunoscuți în aceea perioadă. Toaca de la Tismana, piesă unicat, a fost făurita tot de un călugăr din mănăstire.

Culeasă și prelucrată de Ștefănescu Marian

PSIHOTERAPIA ORTODOXĂ

„Sufletul este călărețul, iar trupul este calul”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Între a fi conștient și inconștient – lupta pentru trezvie

Sfânta Liturghie este dulceața sufletului nostru, desertul săptămânal (așa cum fiecare gustă primele feluri de mâncare, în general sărate și la final așteaptă cu nerăbdare desertul). În fiecare Duminică ne putem observa starea noastră duhovnicească, deschiderea inimii sufletești, fiindcă Biserica devine o oglindă veritabilă a universului nostru interior (având o săptămână la dispoziție pentru a ne pregăti pentru slujbă). În acest fel, avem parte de un examen de conștiință, de o introspecție (sau autoobservare), în urma căruia putem conștientiza ușor la ce nivel sau subnivel ne aflăm noi privind asumarea identității creștin-ortodoxe ce se cere permanent integrată personalității noastre... cu alte cuvinte, ce am făcut în această săptămână, cum m-am luptat, cum am cedat ispitei sau patimilor sau ce am dobândit în paleta virtuților. Sfânta Liturghie ne trezește... CONȘTIINȚA! Cu osteneală, cu o rugăciune caldă și sinceră adresată lui Dumnezeu dobândim claritatea în gândire ceea ce ne ajută să nu ne mai mințim pe noi înșine, să fim mai atenți la modul în care ne comportăm zilnic. O întrebare a examenului de conștiință sună cam așa: sunt dispus/ă să mor acum pentru Hristos?

În primul rând, ce este conștiința? Termenul provine din latinescul *conscientia* și se referă la facultatea minții de a distinge binele de rău. Cu toate acestea, ea degrabă se transformă în inconștiență, pentru că nu putem spune că omul este conștient atâta timp cât se minte pe el, atâta timp cât nu-l caută pe Dumnezeu... fiindcă „conștiința este ochiul lui Dumnezeu în sufletele noastre” (Sfântul Cadoc). Este ca un tribunal cu un judecător ce întruchipează un glas divin aflat pe măsura stării noastre lăuntrice, duhovnicești. Poate că pentru cei credincioși în adevăr acest glas este mai puternic și mai clar. Aici apare și sentința de condamnat, de vinovat atunci când sufletul omului își aduce la înaintare, la suprafață, adică la nivelul minții sale greșeala comisă și astfel neștiința devine știință.

Totuși, există și situația în care conștiința este anulată de fals, de minciună: uneori putem înfăptui lucruri pe care le considerăm „bune” și „folositoare” gândindu-ne că urmăm dreptatea. Pot fi așa numitele ispite de dreapta sau inconștiența duhovnicească. Este cazul celor ce nu aprofundează și nu caută să înțeleagă sensul învățaturii Bisericii, a râurilor revărsate de cuvintele Sfinților Părinți... acolo unde intervine absența discernământului, boala psihică, etc. Postul, rugăciunea și duhovnicul spulberă „șansa” de a ajunge într-o astfel de situație. Sfântul Maxim descrie conștiința ca pe un prieten apropiat, care te sfătuiește „spre ce e mai bine”, ne dezvăluie voința lui Dumnezeu, ne apără și ne eliberează de influența stricăcioasă a propriilor noastre raționamente și sentimente sau „pasiuni”. Pentru Sfânt, conștiința este ca un avocat, care ne apără și ne dezvinovățește înaintea judecății divine. De asemenea, educația conștiinței noastre se face prin dobândirea virtuților: „Cel care a dobândit virtuțile și s-a îmbogățit în cunoștință, privind de aici înainte lucrurile în chip natural, pe toate le face și le spune după dreapta judecată, nealunecând nicidecum de la aceasta. Căci după cum întrebuițăm lucrurile cu dreaptă judecată sau fără judecată, devenim virtuosi sau răi”.

Așa cum este spus, virtutea, calitatea, frumusețea sufletească sunt cele care ne limpezesc conștiința. Modul în care este intoxicată mintea în zilele noastre îngreunează acest fapt și se ajunge la judecăți greșite, la decizii nesănătoase ale căror consecințe grave omul nu le mai conștientizează – cum ar mai putea cineva percepe întunericul când deja se află în el?

Așadar, inconștiența este opusul conștiinței, este momentul în care omul uită de valorile sale importante, în care pierde controlul asupra situației, asupra patimilor care se dezlănțuie și care-i anulează libertatea personală (să ne gândim la un alcoolic aflat în comă: este inconștient și devine dependent față de ceilalți care trebuie să-l ducă la spital, nu se mai descurcă singur).

Întâlnindu-l pe Hristos la ușa inimii noastre avem darul de a afla ce este libertatea: „Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan, 8, 32). Acest fapt ne dă voie să ne cunoaștem, adică să putem să ne înțelegem, să reflectăm asupra noastră și asupra lumii înconjurătoare, să alegem, să percepem... să iubim! Dar mai întâi să fim sinceri cu noi! Un exemplu ar fi o persoană care-i învinovățește pe ceilalți pentru izbucnirile sale din comportament. Să ne bucurăm că avem oameni ce ne pot arăta și „întunericul” sau „umbra” din noi... în acest fel ne observăm limitele! Cu cât suntem în stare să recunoaștem ceea ce simțim, facem, gândim (nu întâmplător avem un limbaj interior ce poate fi alocat Rugăciunii ca o mărturisire), cu atât ne asumăm ca ființă umană aflată în curs de desăvârșire, imperfectă. Fiind atenți permanent la noi obținem trezvia, care este mărturia existenței permanente a prezenței Domnului în mintea noastră. Când Îl uităm sau Îl ignorăm ajungem la inconștiență. Acest război al intrării în sine este dur, fiindcă avem de-a face cu adevărul... și din mândrie cu greu suportăm că nu suntem atât de frumoși pe cât credem. Minunat este că îl avem pe Hristos care ne iubește cu toate că suntem așa!!!

Dar, fără a profita de acest lucru, propun un exercițiu ce poate aduce un minim de organizare în drumul nostru creștinesc: în fiecare săptămână, să ne stabilim niște priorități asupra cum dorim să fim, să ne manifestăm, la finalul acesteia să mai aruncăm o privire în interior răspunzându-ne sincer la întrebarea ce am reușit să facem pentru noi, pentru ceilalți, ce am dobândit (ce mi-a trecut prin minte când X mi-a vorbit urât sau cum am răspuns unui om care m-a călcat în autobuz fie în exterior, fie în interior, etc). Toate aceste aspecte vor fi notate și poate chiar pe lista pentru spovedanie (este o metodă de smerenie, ne arată mereu cum suntem și, de asemenea, ne ajută să nu mai uităm păcatele noastre pentru Mărturisire). În această categorie, se remarcă conștiința păcatului care se cere vie pentru sănătatea noastră, însă nu obsesivă... Ortodoxia este bucurie până la urmă!

În concluzie, să ne cercetăm și pe noi, urmărindu-ne cu atenție în intenții, în ceea ce ne dorim, în reacții, să fim mai buni, lăsând pe Duhul Sfânt să rodească în inimile noastre virtuți ca milostenia, îndelunga răbdare, dragostea, conștiința fiind cea care va decide permanent cum pot fi acestea lucrate zi de zi astfel încât să fie spre slava lui Dumnezeu și mântuirea noastră!!! Spor la treabă...

Mihai Mădălina-Andreea

ORTODOXIE ȘI DIZABILITATE

"Universul a fost creat pentru om, nu omul pentru univers"
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Auzul – o altfel de dizabilitate

Știut este faptul că nu doar cei din fotoliul rulant au o dizabilitate. Probleme sociale dar și realizări, au și cei care nu aud sau sunt nevăzători.

Iată câteva gânduri ale unei tinere cu deficiență de auz:

„Mi-am transformat dizabilitatea în abilitate. Faptul că nu auzeam ca toți ceilalți din jurul meu, m-a făcut să-mi descopăr alte simțuri. Cel de al șaselea simț este cel care mă face să intuiesc pericolul când mă aflu în situații de criză, să fiu foarte atentă la multe detalii care aparent, par atât de neînsemnate (de exemplu, gesturile unui om pot arăta dacă ce spune e adevărat sau fals, îmi poate da detalii despre ce fel de persoană este, mai nervoasă, mai calmă etc). De-a lungul vieții, am învățat să fiu atât de atentă la ceea ce este în jur! Să văd dincolo de aparențe, să înțeleg că viața este frumoasă numai dacă ne-o facem noi înșine frumoasă. De la 9 ani de când mi-am descoperit plăcerea de a scrie, nu m-am mai oprit.

Actualmente, am la activ 3 cărți publicate (proză și poezie), una terminată (încă nepublicată) și alte 2 în lucru. Am abilitatea de a scrie și vorbi fluent pe de-a îndoaselea în limba română (memorie vizuală puternică): dacă îmi spui o frază, automat îți redau verbal pe de-a îndoaselea, fără a nota pe absolut nici o foaie, în câteva secunde. Fac mental această operație, închipuindu-mi că vizualizez fraza sau textul într-o oglindă. Am căpătat în timp, de asemenea, capacitatea de a tasta foarte repede la calculator, la telefonul mobil etc, economisind timp și la serviciu, prin aceasta.). Mi-am descoperit de câțiva ani și plăcerea de a decupa tot felul de imagini din reviste, din care fac colaje și le transform în tablouri. Din câteva astfel de imagini, de exemplu, îmi poate ieși un tablou abstract sau de suflet, mult mai frumos decât o fotografie înrămată. Simțul culorilor mă atrage enorm, până la a le asocia unor stări de suflet.

Dacă nu aud bine, suplinesc. Prin simțuri și atenție, prin ochi, prin comportamente nonverbale, prin tot ceea ce fac. Chiar și prin defecte (egoism, încăpățănare), deoarece, cum spuneam, toți suntem oameni.

Îndrăznesc să îmi testez limitele și să încerc chiar și ceea ce pare imposibil pentru mine acum (de exemplu, m-ar tenta chiar o carieră în poliție, ca și asistent social ofițer sau sociolog ofițer). Îmi doresc să-mi deschid firmă de decorațiuni interioare sau de unicate, printre altele. Și, cât de curând, să fac școala de șoferi.

Știți ceva? Cred că am fost o protejată a sorții. Mi s-a dat posibilitatea să încerc mereu ceva nou, să fiu sprijinită și ajutată, să nu mă las învinsă. Mi s-a dat și posibilitatea de a suferi, dar o văd ca pe lecții de viață, deoarece sunt mult mai călită moral vorbind.

Mi s-a luat ceva și mi s-a dat altceva în schimb în viață. Sunt fericită. Este adevărat că nu le putem avea pe toate în viață. Am avut tot suportul familiei și al prietenilor și, de ce să nu recunosc, m-a ajutat și aspectul exterior. Dar de aici până la a spune că am reușit într-adevăr să mă integrez printre oameni, mai este drum de parcurs. Încă nu mi-am realizat propria familie, mai vreau să mă dezvolt în carieră și mai am de învățat din școala vieții.”

Oana Rovența-Micu
Asociația IHTIS
<http://asociația-ihitis.ro>

POEZII PENTRU SUFLET

POEZII PENTRU SUFLET

Demostene Andronescu este ultimul mare poet în viață al temnițelor comuniste. Născut la 3 decembrie 1927, în comuna Cîmpuri, județul Vrancea, tînărul Demostene – o vreme copil de trupă, apoi „frățior de cruce” – își face studiile la București; în 1952 absolvește Facultatea de Istorie. Între 1952 și 1964 este deținut politic, trecînd pe la Jilava, Gherla și Aiud (de unde s-a eliberat cu ultimul lot de deținuți politici). Se căsătorește și devine tatăl unei fete, Mălina Ștefana, astăzi jurnalistă și traducătoare. Securitatea continuă să-l hărțuiască mulți ani după eliberare, iar versurile sale nu pot vedea lumina tiparului. Prietenul său, Răzvan Codrescu, mărturisește despre marele poet: «Demostene Andronescu are parcă și ceva din blîndețea molcomă a moldoveanului, dar și ceva din încăpățănarea iscoditoare a munteanului; e un amestec oarecum paradoxal de contemplativism liric (prin care se explică poetul) și de activism neastîmpărat (din care se nutrește luptătorul).»

NEBUNUL

din volumul de versuri din închisoare *Peisaj lăuntric*

(Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995),

dedicat “Generației mele de Don Quijoți striviți de prea marele lor vis”.

I

Treceam prin viață-așa ca orice om
Și fremătând și eu ca orice pom
Visam să înfloresc, să leg apoi,
Și să rodesc, nu roade prea de soi,
Ci rodul simplu-al omului de rând
Ce crește pe oriunde și oricând
Și care zdrențuit de vânt și ploii
Își trage seva numai din noroi.

Dar într-o zi o pasăre străină
Cu penele brumate de lumină,
Venind de pe tărâmul celălalt,
Roti deasupra mea în zbor înalt
Și poposind în ramurile-mi ciunte
Își smulse-o pană și-ncepu să cânte.
Și cântecul ei sfânt, din alte sfere,
Ecou îndepărtat al altor ere,
Ca seva dulce-n ramuri mi-a pătruns
O dată numai, dar a fost de-ajuns.

De-atunci un dor înalt, un dor fierbinte,
Necunoscut de mine înainte,
Îmi stăruie ca un blestem în sânge,
Sufletu-l cântă, inima îl plânge
Și scos din lumea mea, dintr-ale mele
Mă îndârjesc să-mi fac din frunze stele,
Să înfloresc luceferi și să am
Câte un cuib pe fiecare ram,
Dar nu de păsări, ci de îngeri care
Să scoată pui și-apoi spre cer să zboare

II

Din ziua ceea, părăsind grădina,
Mi-am smuls din lutul reavăn rădăcina,
M-am răsucit și am întors-o-n sus
S-o-nfing adânc în boltă ca pe-un fus
Și seva pentru rodul ce-l frământ
S-o trag de sus din cer nu din pământ.

Dar ramurile mele învățate
Cu sevă dulce trasă din păcate
N-au rezistat luminii și, pe rând,
Au prins a se usca, iar eu plângând
Am strâns tot verdele pe care-l am
Și l-am îngrămădit pe-un singur ram,
Am pus pe el și frunze și petale
Și-așa, cu celelalte ramuri goale
Îmi pregătesc în trunchiul chinuit
Arome pentru rodu-nchipuit.

În jurul meu, stufoși, ceilalți fărtați
Peste zăplazuri mă privesc mirați,
Dar de-nțeles nu mă-nțelege unul
Si zic foșnind în sinea lor: nebunul.
Nemaigăsind pe coaja mea crăpată
Nici găze, nici omizi ca altădată,
Mă ocolesc și mierla și lăstunul
Zicând în ciripitul lor: nebunul.

III

Și vântul sur, nomadul, călătorul,
În frunza mea vrând să-și doinească dorul
Și-a destrămat prin crengi uscate fumul
Și-a zis trecând pe-alătura: nebunul.

Și prietenii mei buni ce până-acum
Mi-au fost tovarăși nelipsiți de drum
Au dat din cap și, unul câte unul,
M-au părăsit zicând încet: nebunul.

Și când, mișcându-mi singurul meu ram,
Foșnesc din frunzele ce le mai am
Și-ngân sfios o melodie sfântă
Ei, dându-și coate, zic: nebunul cântă.

IV

Iar când omida îndoiielii moale
Și duhul deznădejdiei-mi dau târcoale,
Foșnesc uscat și sec din ramuri ciunge,
Ei dau din cap zicând: nebunul plânge.

Nebun, da sunt nebun, dar lume, dacă
N-ar fi nebuni ai fi de tot săracă,
Ți s-ar usca și ramuri și tulpină
De n-ai avea prin ei, sus, rădăcină
Și-ai fi de tot comună și banală
Căci cei cuminți n-ar face rod nici unii
De n-ar muri în locul lor nebunii

Propunere de Toma Florentina

DIN VISTERIA CĂRȚILOR Rugăciunile Sfântului Efrem Sirul

Săptămâna aceasta vă propunem spre lectură o carte ce se adresează direct sufletului, o carte de rugăciuni. Scrisă de unul dintre cei mai mari sfinți ai Ortodoxiei, această carte poate fi considerată ca fiind o veritabilă culegere de rugăciuni de pocăință, adunate parcă special pentru noi, cei din veacul de pe urmă, care avem lipsuri atât de mari la acest capitol. Din ea putem învăța, încetul cu încetul, cum să ne rugăm, cum trebuie să facem rugăciunea astfel încât să ne fie de folos sufletesc, să ne apropiem de Dumnezeu și să fie bine primită de Acesta. În afară de Plânsurile Sfântului Efrem pentru fiecare zi a săptămânii, în carte mai putem găsi 11 rugăciuni către Preasfânta Nascătoare de Dumnezeu și alte câteva menite să ne învețe pocăința. O lucrare cu adevărat sfântă, care luminează, asemenea Psaltirii, și cele mai întunecate suflete ridicându-le spre Dumnezeu.

Biserica a cinstit aceste scrieri așa cum se cuvine din cele mai vechi timpuri, una dintre rugăciunile de bază în Postul cel Mare fiind cea a Sfântului Efrem: „Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”.

Cartea a fost editată de Asociația noastră și este disponibilă pentru împrumut la bibliotecă.

Propunere de Lucian Cornianu

POVESTIOARĂ

Petrecând în pustie șazeci de ani, Cuviosul Sisoe s-a apropiat de sfârșitul său.

Și, când era să moară, stând lângă dânsul monahii, s-a luminat fața lui ca lumina și a grăit către dânsii: „Iată, avă Antonie a venit”. Și, trecând puțin, iarăși, a zis: „Iată, ceata Proorocilor a venit”. Și, iarăși, s-a luminat, mai mult, și a zis: „Iată, ceata Apostolilor a venit.” Și îndoit fața lui s-a luminat și vorbea cu cei nevăzuți.

Și l-au rugat pe el frații, zicând: „Spune-ne, Părinte, cu cine vorbești?” Și le-a zis lor: „Iată, îngerii au venit ca să mă ia pe mine, și mă rog lor, să mă lase pe mine puțin ca să mă pocăiesc”.

Și i-au zis lui frații: „Nu-ți este șie de trebuință pocăința”. Răspuns-a starețul: „Cu adevărat, nu mă știu pe mine, să fi atins măcar începutul pocăinței”. Și toți frații îl știau pe el, că este desăvârșit.

Și, iarăși, mai mult, s-a luminat și se făcuse fața lui ca soarele și s-au temut toți. Și a grăit către dânsii starețul: „Iată, vine Domnul, vedeți toți, că zice: Aduceți-Mi vasul cel ales din pustie”. Și, zicând

acestea Cuviosul, îndată, și-a dat duhul său la Domnul. Și s-au văzut niște fulgere și s-a umplut casa aceea de bună mireasmă.

Cu acest fel de fericit sfârșit, și-a încheiat Cuviosul Sisoe vremelnica sa viață, mutându-se la viața cea fără de sfârșit. Și, acolo, sălășluindu-se împreună cu cetele pe care le-a văzut la sfârșitul său, se îndulcește acum de vederea feței lui Hristos.

Culeasă de Lucian Cornianu

FILMUL SĂPTĂMÂNII

Cronicile din Narnia
Leul, vrăjitoarea și dulapul

În spatele acestui titlu jumătate haios, jumătate dubios se ascunde o foarte frumoasă poveste creștină. Filmul are la bază un roman fantasy. Se cam folosește magie pe ici pe colo în film... în rest filmul poate fi considerat bun.

Și acum va urma un comentariu sincer, dar va suna ca și cum ar fi ieșit din gura unui copil de 5 ani. Mie mi-a plăcut cel mai mult Leul. Când apare el și se umple inima. Mi-a mai plăcut că rage puternic și că vorbește și că el este bun la suflet. Da. Leul din Narnia este minunat.

Este bine de precizat că nu e un film doar pentru cei mici. Se pot bucura liniștiți și cei mari de el.

Puține filme au darul de a fi cu adevărat de folos. A vedea filme cu siguranță nu e cel mai mare câștig de pe lumea asta, dar din când în când mai ajută și ele. Cam atât despre acest film.

Dar ia gândiți-vă cum ar fi într-o bună zi să putem vedea și un film românesc făcut după un roman fantasy!... Uite, un roman fantasy românesc numai bun de ecranizat ar fi „Drumul spre Vozia”. Ce film frumos ar fi!

Doamne ajută!

ȘTIAȚI CĂ?

Cu puțin timp în urmă am primit un mesaj de la o persoană pentru care port un deosebit respect. Mesajul conține și următorul fragment:

“Grupul nostru de preadolescenți și adolescenți avea obiceiul să formuleze niște întrebări la care era obligatoriu să răspunzi. Cine nu răspundea... se făcea de râs în fața prietenilor. Aveai voie să te informezi maximum 24 de ore. Multe lucruri bune am învățat cu aceste ocazii, pentru că întrebările erau de cultura generală și lucruri pe care orice român ar trebui să le știe. De exemplu: 1) Care este cel mai lung lanț de munți vulcanici din Europa?; 2) Cine a descoperit insulina?; 3) Ce nume românesc poartă o cometă?; 4) În ce parte a lumii există denumiri românești pe harta zonei respective?; 5) Cum se numește și unde se află singura insulă din lume care poartă un nume românesc? Cine i-a dat acest nume?; 6) Cine a inventat și brevetat primul stilou? Când?; Și uite așa pot continua destul de mult timp. Dar se bucurau de simpatie și întrebări ca urmatoarele:

1) Spuneți numele a trei compozitori români (nu de muzică ușoară!);
2) Numiți trei pictori români; 3) Trei sculptori români; 4) Trei savanți români; 5) Trei dirijori români de talie internațională; etc,etc.

Mă întreb câți tineri între 13 și 18 ani pot răspunde la aceste întrebări. Dar câți adulți o pot face?”

Sincer sa fiu eu m-aș fi făcut, de fapt mă fac de râs căci n-aș izbuti să răspund la toate aceste întrebări. De aceea începem o noua serie de articole „Știați că” urmărind să dăm răspunsuri la întrebări de acest gen.

Și voi puteți pune întrebări sau să transmiteți răspunsuri trimițând mesajele pe cuvintedefolos@gmail.com sau la pangarul bisericii. Doamne ajută!

Mihai Ion

Ana Aslan (n. 1 ianuarie 1897 - d.20 mai 1988) a fost medic român specialist în gerontologie, academician din 1974, director al *Institutului Național de Geriatrie și Gerontologie* (1958 - 1988).

A evidențiat importanța procainei în ameliorarea tulburărilor distrofice legate de vârstă, aplicând-o pe scară largă în clinica de geriatrie, sub numele de *Gerovital*. Numeroase personalități internaționale au urmat tratament cu *Gerovital*: Tito, Charles de Gaulle, Hrusciov, J.F. Kennedy, Indira Gandhi, Imelda Marcos, Marlene Dietrich, Konrad Adenauer, Charlie Chaplin, Kirk Douglas, Salvador Dali. În 1952, prepară vitamina H3 (*Gerovital*), produs geriatric brevetat în peste 30 de țări, iar în 1980 a inventat, împreună cu farmacistă Elena Polovrăgeanu, *Aslavital*, un produs geriatric.

Anghel I. Saligny (n. 19 aprilie 1854, Șerbănești, județul Galați - d. 17 iunie 1925, București), academician, inginer constructor, ministru și pedagog român, este considerat unul dintre pionierii tehnicii mondiale în proiectarea și construcția podurilor și silozurilor cu structură metalică, respectiv de beton armat, unul dintre întemeietorii ingineriei românești. Lucrarea sa cea mai importantă este proiectarea în 1888 și construcția între 1890 - 1895 a podului peste Dunăre de la Cernavoda, care era, la acea vreme, cel mai lung din Europa și printre cele mai importante poduri metalice cu deschidere mare din lume. Proiectul elaborat de Saligny aducea două mari inovații în construcția de poduri: sistemul nou de grinzi cu console pentru suprastructura podului și folosirea oțelului moale în locul fierului pudlat ca material de construcție pentru tablere de poduri. Între anii 1889 și 1909 a condus lucrările de amenajare ale portului Constanța, introducând pentru prima oară în România piloții și radierele din beton armat în construcțiile portuare și proiectând silozurile de cereale și stația de petrol. Printre celelalte lucrări ale sale se numără linia de cale ferată Târgu Jiu - Filiași și tunelul de cale ferată din Valea Mostiștei, portul Ramadan (Giurgiu).

Ștefan Burileanu (n. 10 ianuarie 1857, Burila Mică, Mehedinți - d. 1951) a fost un inginer, inventator român, cercetător în metalurgie, general de artilerie și președinte al Consiliului tehnic superior al artileriei, armamentului și munițiilor. În 1915 a proiectat și realizat un tun antiarean numit *Burileanu* de 57 mm, cu tragere rapidă, cu un focos cu lungă durată de ardere, și afetul pentru tunurile de 150 mm. În timpul primului război mondial a organizat artileria antiareană românească.
(Sursa: wikipedia)

Ana-Maria Ionescu

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ CIULAMA DE CIUPERCI

Ingrediente:

1kg ciuperci, 1 ceașcă ulei, 5 cepe mari, 1 căpățână usturoi, 2 linguri făină, 1 ceașcă apă, 1 legătură mărar, 1 legătură pătrunjel, sare, piper, 2 foi de dafin.

Mod de preparare

Se spală ciupercile, se taie felii și se fierb. Într-o cratiță se călește ceapa în ulei, adăugându-se la început jumătate ceașcă de apă. Când ceapa devine gălbuie, se adaugă făina, se amestecă continuu și se toarnă câte puțină apă până se obține un sos de consistență potrivită. Se pune usturoiul tăiat mărunț, sarea, piperul, foile de dafin și ciupercile. Se lasă la foc mic încă 10 minute, amestecând să nu se lipească. La sfârșit se adaugă verdeța.

Sursa: „Mâncăruri și dulciuri de post” de Garoafa Coman
Recomandare de Mihai Adriana

EVENTIMENTELE SĂPTĂMÂNII

Evenimente săptămâna 16-20 Martie

Luni, 16 Martie : Sf. Mc. Sabin egipteanul și Papa

19:00 - *Antigona*, Teatrul Nottara

Martți, 17 Martie : Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Ier. Patriciu (Patrick), apostolul Irlandei; Sf. Mc. Marin

19:00 - *Egoistul*, Teatrul Național I.L. Caragiale

19 :00- *Un duel*, Teatrul Național I.L. Caragiale

19 :00 - *Recital Pian, concert pentru două violi*, Ateneul Român

Miercuri, 18 Martie: Sf. Ier. Chiril al Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim

19:00 - *Mamouret*, Teatrul Bulandra

19:00 - *Șapte dintr-o lovitură*, Teatrul Național I.L. Caragiale

19:00 - *Visul unei nopți de vară*, Teatrul Național I.L. Caragiale

19:00 - Festivalul internațional de chitară, Sala Radio

Joi, 19 Martie: Sf. Mc. Hrisant și Daria

19:30 - *Made in România*, Sala Rapsodia

19:00 - *Ultima Oră*, Teatrul Național I.L. Caragiale

19:00 - *Festivalul internațional de chitară*, Sala Radio

Vineri, 20 Martie: Cuv. Mucenici uciși în Mănăstirea Sf. Sava; Cuv. Mărt. Nichita

Sâmbătă, 21 Martie: Sf. Ier. Mărt. Iacob Studitul; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion (Pomenirea morților)

Duminică, 22 Martie: Sf. Mc. Vasile, Preotul Bisericii din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian

Recomandări de Anca Negoescu

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS, la Biserica „Sfântul Daniil Sihastrul” din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București avem în această săptămână următorul program:

- Luni 15³⁰-16³⁰ Meditații la matematică cu D-na prof. Elena Moroza
- Miercuri 19³⁰-21⁰⁰ Meditații la Limba Engleză cu Anca Negoescu
- Vineri 9⁰⁰-11⁰⁰ Curățenie
- Vineri 14⁰⁰-15⁰⁰ Meditații la matematică cu D-na prof. Elena Moroza
- Sâmbătă 10⁴⁵-13⁰⁰ Discuții pe tema „Plante medicinale” cu Dl. Mihai Aldea
- Duminică 13⁰⁰ – 14⁰⁰ Cateheză cu părintele Mihai Andrei Aldea

Toate activitățile sunt benevole și gratuite

Anunț: Biblioteca Metropolitană București, prin serviciul Programe pentru Copii și Tineret vă invită la concursul SEMNUL MEU DE CARTE adresat copiilor care iubesc poveștile. Înscrierea se face până la data de 31 martie 2009, ora 12:00.

Copiii se vor înscrie la concurs cu trei semne de carte create din trei povești ascultate sau citite de ei. Mai multe informații : <http://www.calendarevenimente.ro/detalii.php?ev=12370>

Ne puteți comunica sugestiile și impresiile Dvs. la adresa de e-mail: cuvintedefolos@gmail.com sau să ne contactați personal. Vă așteptăm.

NOTĂ: Publicația se distribuie gratuit

